

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Saint-Foix, Germain François Poullain de.; [af Germain François Poullain de Saint-Foix] ; Oversat af Carolina Amalia Thielo ; Poesien er af Msr. R.

Titel | Title:

Deucalion og Pyrrha : Comoedie i een Act

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt ... ved Ludolph Henrich Lillie, 1753

Fysiske størrelse | Physical extent:

[4], 24 s. :

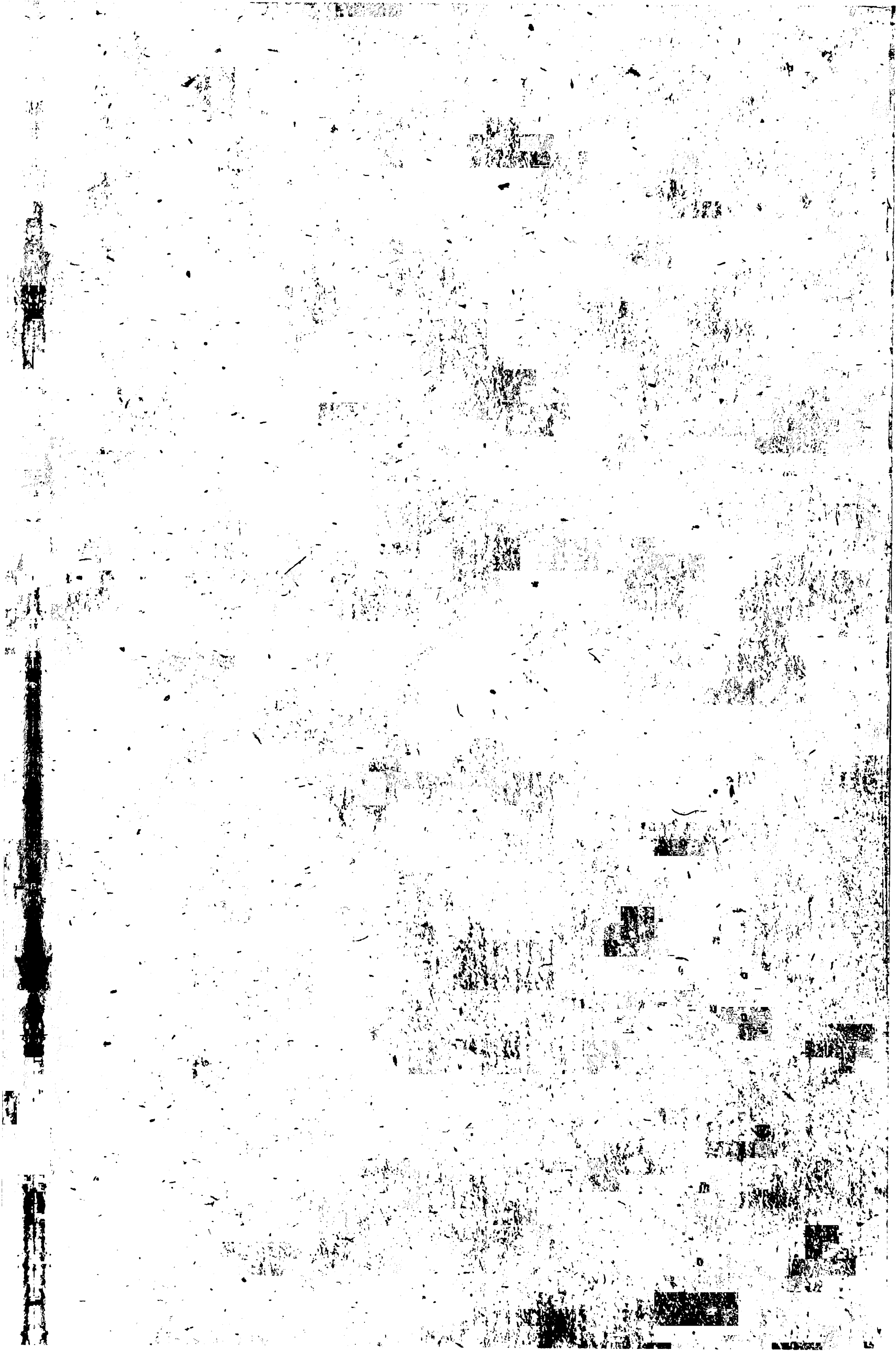
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

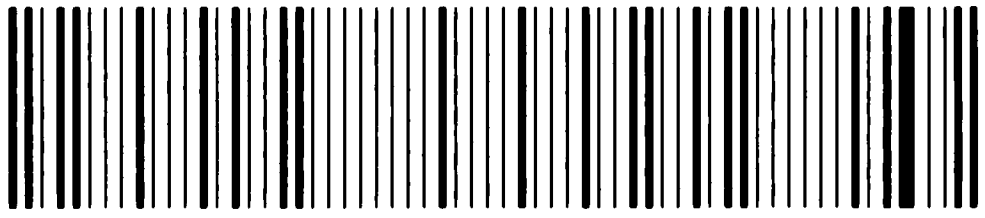
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56-309

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

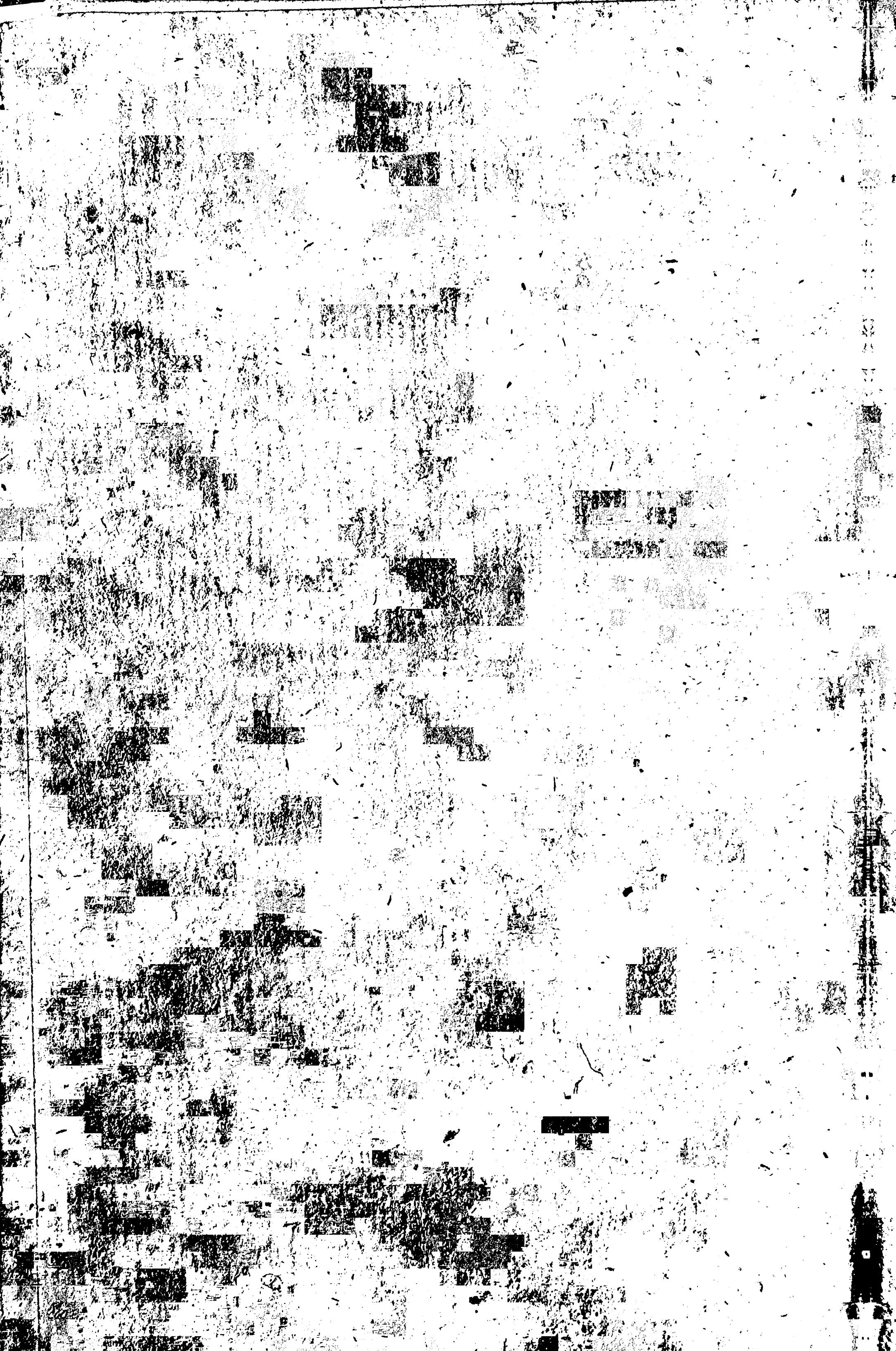

1 1 56 0 8 01996 4

+Rex

Personerne:

Deucalion.

Pyrrha.

Amor.

Stuepladsen forestiller en Skov.

Høy- og Velbaarne Herre,

S e r r

Baron von Rorf,

Deres

Russiske Kænserlige Majestets

Geheime Raad,

Cammere Herre

og Ridder. &c. &c.

Naadige Herre!

eres EXCELLENCE vilde naadigst forlade mig den Driftighed, at jeg dedicerer Oversættelsen af en liden Comoedie til een saa fornøftig
tig

tig og lærd Herre, som Deres EXCELLENCE. Dog haaber jeg, at erholde Forladelse, naar jeg torde erindre Deres EXCELLENCE, at De selv har befalet mig, for min egen Nyttens Skyld, at læse fornuftige Bøger og oversætte noget deraf. Jeg har adlydet saadan Befaling, og læst undertiden moralske, skarpsindige og poëtiske Skrifter, undertiden Comoedier; Denne fik jeg strax Lyst til at oversætte paa Dansk, saasnart jeg havde læst den; Deres EXCELLENCE seer i disse Blade Forskiellen imellem en lærd Oversætters og et ulærd Fruentimmers Skrivemaade. Skulde dette Stykke, som jeg haaber, blive opført paa den Danske Skueplads, ønsker jeg, at de to i denne Comoedie agerende Personer maa have den Lykke, at oprette og forbedre ved

Actio-

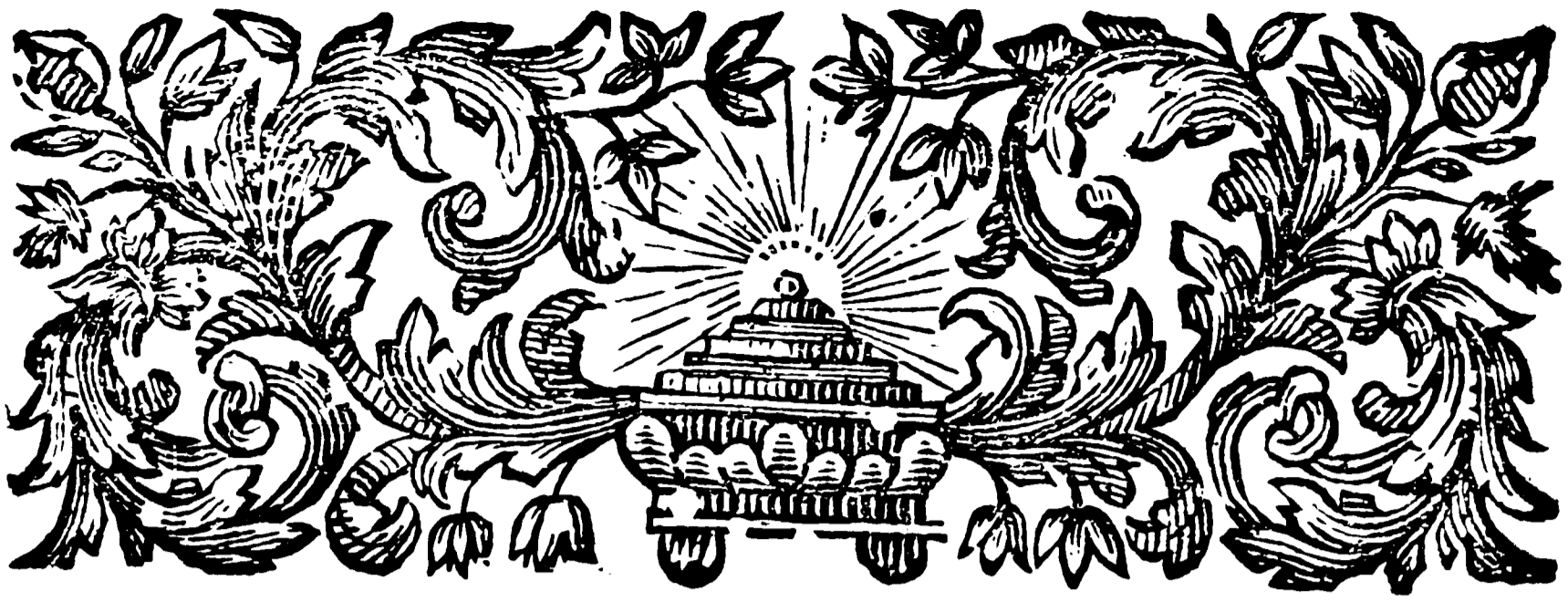
Actionen, hvad jeg i Oversættelsen fandt
have forseet mig i. Jeg forbliver

Deres EXCELLENCES,
Raadige Herres

ndmygste Tienerinde

Kjøbenhavn,
den 1 Nov. 1753.

Carolina Amalia Thielo.

DEUCALION OG PYRRHA.

Comédie i een Act,

af

Mfr. DE SAINTFOIX.

Scen. I.

I Deucalion,
som ligger
under Træ-
erne i Sko-
ven, ved
Fodderne
af en Støt-
te, og vog-
ner op af
Søvne.

S Vad har jeg hørt? Hvilken
Drøm! Astræa! den
guddommelige Astræa!
Just nu har hun aabenbaret sig
for mig, og jeg seer endnu i Luf-
ten et Glimt af de klarskinnende Skyer, som
førde hende bort for mine Dyne. Et Fru-
entimmer sagde hun til mig, der lige saavel som
du kiedes ved at være eene, skal snart indfinde
sig, og Gudernes Villie skal i Dag blive eder
begge kundgiort. Mægtige Guder! jeg

har bedet eder om en Ven, om en Ven, med
 hvilken jeg i Henseende til lige Dunder, i Hen-
 seende til vore Hjerters, Gemntters og Egen-
 skabers Overeensstemmelse kunde forbindes. Jeg
 vilde med ham her føre et roeligt Levnet, vi vil-
 de ikke bekymre os om andet, end at betragte og
 forundre os over de mægtige Ting, som eders
 Haand uden Ophør frembringer i Naturen. . . .
 Et Fruentimmer her paa dette Sted.
 Jeg troede, at det heele Mennekelige Kiøn
 laae begravet under Vandet, og at jeg var den
 eeneste, som Himlens Brede havde forskaaet.
 Skulde der endnu være bleven Fruentimmer
 tilovers i Verden? Guderne sender uden
 Tvivl af ingen anden Aarsag dette Fruentim-
 mer til mig, end for at sætte mig paa Prø-
 ve. Men maaskee er det en Forblindelse. . . .
 en forfængelig Drøm. Jeg seer.
 O Himmel! hun kommer. Jeg bliver
 hende vaer imellem Træerne. Vel an! . . .
 Jeg vil tilbagekalde alt det Had, som dette
 bedragelige Kiøns Egensindighed, Forsførelse
 og Tyrannie bør indskyde mig, det Had jeg bør
 have til det, formedelst alt det Onde, som det
 har styrtet de ullyksalige Mennecker i, og derved
 forarsaget deres Undergang. Jeg vil bevæb-
 ne mig. Men et Dnekast et eeneste
 Dnekast tiltager ikke min Begierlighed
 efter denne Person, i det samme Dneblisk da jeg
 sætter mig for at ophidsse mig imod hende? Fore-
 kommer hun mig ikke endnu denligere og bliver
 ret mit Hjertes Afgud? Hun kommer alt nær-
 mere, jeg veed intet andet Raad til at und-
 gaae, end naar jeg slet ikke seer hende. Jeg
 vi

vil vende mit Ansigt fra hende, jeg vil lukke mine Dyne, og blive det korteste mueligt er hos hende.

Scen. 2.

DEUCALION, PYRRHA.

Pyrrha
ved Enden
af Skues
Pladsen.

Det er i Sandhed en Mandsperson, og dersom han kalder sig Deucalion, hvor paa jeg ikke kand tvivle, saa har det gandske vist været en Stemme fra Himmelen, som i denne Nat befalede mig at komme her hid. Der er altsaa endnu bleven en Mandsperson tilovers i Verden? O! jeg vil ikke see paa ham. (Hun kommer nærmere.)

Jeg søger Deucalion.

Deucal. Her er han.

Pyrrha Jeg skulde ikke have søgt dig, hvis Guderne med en foragtelig Tone. ikke havde befalet mig det.

Deucal. Og jeg havde ikke oppebiet dig her, det forsikrer jeg dig, uden for at gjøre efter deres Befalning.

Pyrrha. Du har altsaa forestillet dem, at det var en utaalelig Kiedsommelighed at være allene.

Deucal. Og du har altsaa bedet dem, at de skulde give dig nogen til Sælskab.

- Pyrrha.* Jeg veed ikke dine Tanker.
- Deucal.* Jeg veed ikke heller dine.
- Pyrrha.* Men jeg er meget urselig.
- Deucal.* Og jeg udi stor Forvirring.
- Pyrrha.* Smigrer du dig maaskee med det Haab, at jeg bliver her?
- Deucal.* Bilder du dig ind, at jeg vilde blive staaende her, i fald du ikke gaaer bort?
- Pyrrha.* Da vilde dine Tanker bedrage dig meget.
- Deucal.* Og da vilde du tage merkelig feyl.
- Pyrrha.* En Mands-Person!
- Deucal.* Et Fruentimmer!
- Pyrrha.* Jeg har bedet Guderne om en Veninde.
- Deucal.* Og jeg om en Ven.
- Pyrrha.* Og saasnart de har fyldestgiort min Begiering, saa kand vi strax tage Afsked med hverandre. Dette her, er min halve Deel af Verden, hvor jeg vil leve, som mig best synes, og det er din halve Deel. Jeg vil aldrig tænke paa, at der boer en Mands-Person, uden for at tage mig i Agt for at komme der.
- Deucal.* Jeg forlader mig paa din Huskommelse.
- Pyrrha.* Og endnu meer kand du forlade dig paa min munter. Fornuft og den Afstye, som et saa forsængelig, grue-

gruesom, troeløs, mistænkelig, falsk og underlig Kion maa indskynde mig, et saadant Kion, som lader sig leede af Egenkiærlighed, bedrages af Bildfarelse, som opofrer alting for sin Egenfindighed, forblindes af Hyklerie, er en Slave af Pralerie, af Moder og tusinde forudfattede Meeninger. Har dit Kion ikke formedelst alt dette tildraget baade sig og mit Kion, som af dit ulykkeligen blev forført, den almindelige Straf, som Gudernes Retfærdighed ikke længere kunde forhale?

Deucal. Uagtet denne smukke Afskildring vilde jeg, koldsendig da jeg paa den gandske Jord er den eeneste overblevne Mandsperson, ikke lade det komme mig synderlig fremmed for, om du inden et par Dage, i Morgen, ja vel maaskee i Dag kom her hid igien.

Pyrrha. Ikke sandt for at opsøge dig.
foragtel.

Deucal. O jeg har seet mauge Fruentimmer, som har havt Afstye for Mandfolk og dog elsket dem. Men jeg kand lade dig viide, at det vilde være forgiæves i Henseende til mig, saasnart jeg kunns saae dig, vilde jeg vende mine Øyne fra dig, ligesom jeg har gjort hidindtil.

Pyrrha. Hvorledes? Denne Fruentimmer-Fiende føler, han er saa svag, at han en tør driste sig til at see paa et Fruentimmer.

Deucal. Saa svag!

Pyrrha. Jeg troede at du havde en standhaftigere
A 4 Sæl,

Sjæl, et Gemnt, som for den Sags Skyld
var uden ald Bekymring, et Steenhjerte.

Deucal. Du spotter, den Mistroe og Frygt, som
jeg lader see, gjør dig alt for hovmodig.

Pyrrha. Til Latter fand du vel bevæge mig, men hov-
modig fand du ikke gjøre mig.

Deucal. Men ret Alvor? Bilde du dig altsaa virke-
lig ind, at jeg ikke kunde slaae mine Øyne op
eller ansee dine Himmelste Skønheder, uden at
blive strax fortryllet af Kierlighed og kaste mig
for dine Fødder.

Pyrrha. Jeg bilder mig intet ind, uden hvad som
fand fornøye mig.

Deucal. Den Fornøynelse fand jeg let gjøre dig og lade
dig see, hvor meget dine Skønheder kunde ud-
rette.

Pyrrha. Imidlertid er det en artig Samling, os
hændes et og det samme; thi jeg har iligemaa-
de endnu ikke seet paa dig, siden jeg tænkte, at du
havde udbedet dig en Ægtefælle af Guderne,
og at jeg skulde være den ulyksalige: Altsaa var
det naturligt, at min Forbittrelse maatte kom-
me mig til at vende Øynene fra min Tyran.
(med en foragtelig Miine) Du fand imidlertid smigre
for dig selv i dine Tanker og bilde dig ind, at
jeg af Frygt vendte Øynene fra dig, paa det
dit Alsyn ikke skulde gjøre alt for stor Virkning
i mit Hjerte, og imod min Villie betage mig
min Frihed.

Deucal. Og troer du da ved et eeneſte Dyekafſt at be-
i ſamme Tone tage mig min uſkatterlige Denlighed! værdiges
at vende dit Anſigt til mig (bliver rørt derved)
O! aldrig ſaae jeg noget ſkønnere. Ach Deuca-
lion! kand du endnu et Dyeblik være klog, ſaa
ſkynd dig, red dit Hierte, førend det overvæl-
des af dine Sandfer. abit.

Scen. 3.

Pyrrha.
allene, ſeende
eſter ham.

San er ung og vel ſkabt. Denne Afſkeed
var meget haſtig vi ſaaer dog vel
at ſee, hvad der bliver af.

A R I A.

Skønhed og Ungdom bemeftré mit
Hierte,
Skønné forlad mig ey udi min
Smerte,
Dit Væſen har for alle andre Priis,
Din Dimgang er et Jordiſk Paradiis.
Betragt engang min Alder!
Jkkun et Dyekafſt,
Saa er mit Hierte faſt,
Jeg Dyden Borgen kalder,
For min Oprigtighed,

Vi vil føre os dette Øjeblik til Nytte. I denne Nat har en Stemme befalet mig i Drømme at komme herhid, hvor jeg skulde træffe et Menneske ved Navn Deucalion, og en Støtte, paa hvilken Guderne selv havde skrevet deres Villie. (Hun betragter Støtten.) Det er uden Tvivl denne! Jeg maae dog see Jeg seer endnu intet Ach! en usynlig Haand synes at have ventet mig her, førend den skrev. (Læser) Saasnart Deucalion og Pyrrha med fælles Samtykke og Villie sætte en Blomster - Krands paa denne Støtte, skal samme blive levende, og det vilde være en Ulykke for dem begge, i fald de ikke give samme Liv. Denne Støtte skal blive levende? Men bliver den og levende for mig? Skal det blive den Veninde, som jeg har bedet Guderne om? O! naar jeg ret overlegger det, saa forlanger jeg det ikke meer. Deucalion er elskværdig, han vil blive hende for farlig, og om han be- dragede hende, hvad Rebreyndelser havde jeg da ikke at gisre mig? Men om jeg bad Guderne, at det maatte blive en Mandsperson, hed det da ikke, at jeg vilde indlade mig i en Slags For- bindelse med den nye Mandsperson og gisre ham lykkelig? Skulde han allene bekomme Li- vet for at see disse Skove, disse Floder, dette Grønne, disse Marker? En herlig Gave! det er jo alt snart seet, han skulde vel ville være el- sket, og da vilde Deucalion vist ja Deu- calion vilde gandske vist være jaloux derover; thi jeg har vel merket, at han besitter sig, men

for:

forgiæves, at ophidse et Hjerte imod mit Kion, som ikke vil adlyde ham Hans Bestyrrelse, hans Dnefast, da vore Dnye mødte hverandre. Men hvoraf kommer den Forvirring, som jeg selv har følet hos mig? Hvoraf kommer denne Mængde af Forestillinger, som nueligen foruroeligede mig? Deucalion er allene i Verden, og jeg er ogsaa alleene, Guderne bringer os her tilsammen, altsaa maae Kierlighed have nogen Hensigt med os, og jeg er saa roelig derved, jeg? da jeg for et Øyeblik siden hadede alle Mandspersoner? Men hvad skal da blive af den anden Mandsperson eller af det andet Fruentimmer, hvilket dog Guderne uden Tvivl ikke paa saa forunderlig en Maade vilde lade komme frem, allene til den Ende, at det skulde være en Tilskuere, og see paa to Inksalige Elskere. Alt dette sætter mig i stor Forvirring, jeg begriber ikke det ringeste deraf, jeg seer, ja jeg seer, at vi skal kuns være selv tredie i Verden, og at to Personer ikke kand komme overeens med hverandre. Deucalion kommer igien. Men, han vender om igien, han bliver staaende, forraader ikke allene denne Uroelighed hans Hjertes Tilstand? Endelig kommer han nærmere. Er dette det Menneſte, som for et Øyeblik siden talte saa foragtelig til mig? Hvor frygtagtig, hvor skamfuld, hvor ærbødigt er ikke hans Udfærd? Efter den Stønen, og alt det han havde at sætte ud paa Fruentimmer, veed han vel ikke hvordan han skal begynde af en anden Tone. Som jeg haaber, saa skal den Jalousie
jeg

jeg vil indprente ham, og den Prøve, paa hvilken jeg vil sætte ham Vi ville dog see.

Scen. 4.

DEUCALION, PYRRHA.

Deucal. **S**vor deylig er hun ikke! og jeg vilde flye for hende!

Pyrrha. Det lader, som du intet gjorde andet end gaae rundt om dette Sted.

Deucal. Det er sandt, jeg havde sat mig for at gaae alt længere og længere bort fra dette Sted, men jeg kommer altid herhid igien, uden selv at mærke det.

Pyrrha. Uden Tvivl endnu fuld af Fortredeligheder over Fruentimmer.

Deucal. O! paa den Fortred, som de kand have forarsaget mig, tænker jeg nu ikke meer.

Pyrrha. Og for den de i Fremtiden kunde tilføje dig, meener jeg du ikke frygter.

Deucal. Derjom dit Hierte vil derfor være mig ansvarlig, saa er jeg ligesaa sikker, som om Guderne selv var Borgen derfor.

Pyrrha. Jeg vil sige, at efter al Unseelse skal ingen Ting herefter kunde forstyrre det roelige Levnet, som du kommer til at føre med den Ven, som du har anmodet Guderne om.

Jeg

Deucal. Jeg anmoder dem ikke meer derom.

Pyrrha. Hvad! det er noget nyt, formodentligen overlegger du det ikke.

Deucal. Jeg overlegger det meget vel, det var just en Deel af mine Tanker.

Pyrrha. Hvad? I dette Øjeblik, da de ville forære dig den samme.

Deucal. Jeg takker dem for deres Gave. Jeg har estertænkt, at Tiden kunde blive den Ven kiedsommelig hos mig, og.... som sagt: Jeg beder dem ikke meer derom.

Pyrrha. O! saa kommer jeg til kort, jeg har just Prætension paa den Ven, som du ikke bekymrer dig om: See her, læs hvad en usynlig Haand just nu har skrevet paa denne Stotte.

Deucal. (Efter at have læst det med stor Bevægelse) Nu Pyrrha!

Pyrrha. Nu! jeg vil tage mod den Elskere, som man vil give mig.

Deucal. Saa! hvad skal der da blive af mig?

Pyrrha. En Ven af os begge.

Deucal. Hvad! En Ven af din Elskere?

Pyrrha. Man maa have Selskab i Verden, og vi ville søge at gjøre dig vores Selskab saa angenehm, som os mueligt er.

Men

Deucal. Men du maa først have min Tilladelse, om denne Støtte skal blive levende.

Pyrrha. Uden al Tvivl, og Guderne har formodentlig med Glid besluttet det saaledes, paa det vi i Erkiendtlighed kunde saa nøye blive dig forbundne, som Kiærlighed vil foreene os to.

Deucal. Du skulde altsaa modtage din Elskere af min Haand? Men aldrig skal han komme til at see Dagens Lys.

Pyrrha. See hvor heftig! Jeg forstaaer dig ikke. Men hvorfor har du da bedet Guderne om en Ven?

Deucal. Og hvorfor har du bedet Guderne om en Veninde?

Pyrrha. Guderne har vel seet, at jeg ikke selv vidste hvad jeg vilde; men en saa stærk Fornuft, som du besidder, skulde billig have fattet en fast Slutning, førend du havde overhængt Guderne med din Bøn.

Deucal. Du spotter mig i min Fortvivlelse, Gruesomme! men jeg vil selv komme dig til at fortvivle. Denne Støtte skal blive et Fruentimmer.

Pyrrha. Den bliver en Mands-Person.

Deucal. Jeg tænker hun bliver meget artig.

Pyrrha. (betragtende Støtten) I Sandhed, han vil see ret elskværdig ud.

Deucal. (for sig selv) O Himmel, hvor hun betragter denne Støtte! Saa skønne og indtagelige Dye, Kæst maatte allene kunde gjøre den levende.

Pyrrha. Den Tid er allerede forbi, da dit Køn ikke meere har den Magt og fører det uretmæssige Herredømme, som forhen. Jeg giver dig intet efter.

Deucal. Og jeg vil have den Fornøjelse at sige dig imod.

Pyrrha. Hvor er du ubillig hvor kær skulde du ikke have været os!

Deucal. Jeg skulde være din Elskere kær? Et hvert Ord igiennemborer mit Hjerte. Ach! lad os holde op, og da vi ikke kand blive eenige med hverandre, saa maa Guderne dømme i vores Sag.

Pyrrha. Guderne?

Deucal. Ja Guderne, du kand jo forestille dem dit Hjertes Uvilgigende, du kand klage for dem, hvad det er for en bedrøvelig og fortredelig Sag at være Pige, og jeg paa min Side.

Pyrrha. Du er meget uartig.

Deucal. Vi ville begge to have fortreffelige Ting at sige dem.

Pyrrha. Denne Talemaade er dit Køn gandske anstændig, jeg begriber vel, hvor megen Spot der stikker i den. Ney Deucalion! jeg vil ikke vende mig til Guderne for at give mig i
Estrid

Strid med dem, det var at handle imod Beskedenhed, den jeg alle Tider gjør mig en Lov af at følge. Men tilstaaer i det mindste at Mandspersoner tit og ofte misbruge endog vores egne Dyder imod os, naar de ville blive Ulykkelige i deres Absigter. Jeg giver mit Minde dertil, at denne Støtte maa blive et Fruentimmer. Jeg ønsker, at I begge to maae blive ret indtagne i hverandre, at I ved en stedse varende Fortrolighed, et oprigtig Venkab og en uafsladelig Begierlighed efter at behage hverandre, maa smage to inderlig forbundne Hjertes Ulyksalighed. Jeg vil strax plukke Blomsterne og gjøre Krandsen færdig. Du skal ikke bie længe efter mig. (abit.)

Deucalion synger:

Hvorfor vil du mig forhaane,
 Skionneste, og ikke skaane
 Den, hvis Hierte dig begier?
 Dog, hvad skulde du vel gjøre,
 Naar du ikke faaer at høre
 Af mig selv hvad mig gaaer nær?

d. c.

Scen. 5.

DEUCALION alleene.

Deucal.

Mægtige Guder! har I derfor allene for-
 skaanet mig, at jeg tusinde gange skul-
 de misunde andre deres Skiebne, som
 I

J har opofret eders Brede? Jeg har ikkun bedet eder om en Ven. Jeg sender mig en elskværdig Person, som eders runde Haand har begavet med alle de Yndigheder, med alle de Fuldkommenheder, ja udziiret med ald den Pragt, som den meest blomstrende Ungdom kand give Skionheden. Havde jeg ikke Marsag at troe, At J havde naaet et af eders Hensigter, da mit Hierte blev saa aldeeles henrykt, og var dette sigtet til mit Livs Lyksalighed?

Pyrrha! gruesomme Pyrrha altsaa elsker du mig ikke? Denne er en Rival, som du foretrækker mig? En Rival, som ikke endnu er og aldrig bliver elskværdige Kion! indtagelige Kion! tilbedelige Kion! som jeg har villet foragte, hvor vel bliver du hævnnet. Denne Støtte skal blive et Fruentimmer, sagde jeg til den Utafnemmelige. Jeg troede: At forestille sig en Rival, skulde ophidse hende? Usle Trudseler! Bedrøved Trøst, hvorved jeg søger at lindre min Smerte: Kand man vel opvække Jalousie, naar man endnu ikke har opvakt Kierlighed? Men er da min Fortrydelse ikke billig? Bør jeg ikke hævne mig? paa hvem? Paa et Fruentimmer? Og fordi hun ikke elsker mig? Det er mig ikke nok, at jeg ikke kand behage den jeg tilbeder, skulde jeg endog ville være hadet af hende, være affknelig for hende, og for at gjøre hende ulykkelig, nyde den barbariske Fornøelse, at berøve hende en Egtesælle som hun kunde elske? Skulde jeg bede Guderne om en Brud, som jeg ikke kand elske? Men! i det mindste skal hun have Hønsigtelse for mig Lyksalige Støtte!

B

altsaa

altsaa skal dine Dyne snart aabnes, for at see Lyset, eller rettere sagt, for at see det denligste, Naturen nogen Tid har dannet. Det første du vil føle til, bliver Kierlighed, din Mund vil ikkuns aabne sig, for at udsige dine Lidelser, som ligesaa snart vil blive lindrede, som du har følet til dem. O! hvor er din Skiebne dog meget ulige imod min!

Scen. 6.

DEUCALION OG PYRRA.

Pyrrha. **A**brandsen er alt færdig.

Deucal. Der staaer altsaa intet meer tilbage end at vi sætter den paa Støtten..... Men Pyrrha i det samme Øyeblik den faar Livet, maa jeg ende mit for dine Dyne.

Pyrrha. Hvad! hvad er det for et fortvivlet Forsæt! og hvorfor.....

Deucal. Jeg elsker dig paa det allerheftigste. Ja saasnart jeg kastede mine Dyne til dig, var dit Billede prentet i mit Hierte. En saa hastig og tillige ulykkelig Kierlighed holdt jeg i Begyndelsen for at være en af de mægtige Gierninger, hvorved Kierlighed vilde hævne sig paa den, som foragter dens Herredømme; men jo meer jeg seer dig; jo nøyere betragter jeg dig, og jo meer erkjender jeg, at min Kierlighed er en naturlig Virkning af dine Ændigheder. Jeg fortryder ikke, at min Kierlighed er gaaet saa vid.

vit. Jeg fand aldrig tilgive mig det selv, at jeg har været saa ubillig mod dit Kion. Kom Pyrrha! Kom! Jeg skal i det mindste have den bedrøvelige Trøst, at gjøre Begyndelse til din Lykke.

Pyrrha. Men jeg vilde have gjort dig lykkelig. Jeg villigede deri, at denne Støtte skulde blive et Fruentimmer.

Deucal. O! forgiæves vilde Himlen have bestemt hende mig. Forgiæves vilde den gjøre alle de unge Denligheder levende igien, som før vore Jordens Ziir mit Hierte havde iblant dem alle kun tragtet efter den eeneste Saa lad da dette Marmor blive levende for din Skyld Guderne burde gjøre dette Mirakel for din Denligheds Skyld, og de vil uden Tvivl baade i Henseende til den Gestalt og Forstand, som de begave ham med, gjøre ham din Person værdig; men det staaer ikke i Gudernes Magt at give ham et Hierte, hvilket som mit saa inderlig tilbeder dig.

Pyrrha. O hvilken Kiærlighed! Da jeg syntes at ville give dig en Rival, da en billig Brede burde ophidse dig imod mig, vil du endog gjøre min Lykke med din egen Lykkes Forliis, du troer ikke at et andet Fruentimmer, om det end kom fra Gudernes egne Hænder, kunde trøste dig og oprette hvad du tabte ved mig? Ach Deucalion! Hvad er det mig ikke en Fornøielse, da jeg af Erkiendtlighed finder mig forbunden at følge mit Hiertes Tilbønligheder.

Deucal. Hvad hører jeg er det mueligt
 denlige Pyrrha . . . at du elsker mig? dette Sted,
 som først var Vidne til min Fortvølelse, skal
 nu være det til min Lyksalighed.

Pyrrha. Jeg vilde kun sætte dig paa Prøve.

Deucal. Udsødelige Guder! I som have bevaret mig,
 jeg har ved Dyden søgt at være eders Billede
 paa Jorden, men med min elskværdige Pyrrha
 haaber jeg nu at ligne eder i Lyksalighed.

Pyrrha. Hvor uroelig var jeg, da jeg plukkede disse
 Blomster! Hvor bekymret var jeg, da jeg
 vendte mig herhid igien! At jeg kun agtede ham
 lidet, sagde jeg ved mig selv, det har ophidset
 ham, og nu vil han forlange, at jeg skal krone
 min Medbeylerinde.

Deucal. Din Medbeylerinde? Hvad havde jeg kundet
 bede om, da jeg saae dig, hvad havde jeg kundet
 forlange andet end just disse Lineamenter, disse
 Dyne, disse Yndigheder, som jeg i dig tilbeder.
 Din Medbeylerinde vilde altsaa ikke blive nogen
 anden end dig selv. (Han seer paa Støtten) Uvær-
 dige Støtte, som har forarsaget os saa megen
 Uroe, du har dog ikke tient til andet, end at
 vi har desmeere ladet see den Kiærlighed, som
 nu for evig Tid forbinder os sammen. (til Pyrrha)
 men hvad skal der blive af Støtten? Dens
 Skiebne maa staae i dine Hænder.

Pyrrha. Støtten skal blive Støtte, den har det saa-
 ledes ret got. Vilde det ikke være en Ubarm-
 hertighed, om vi gav den et ulyksaligt Liv og
 lod

Iod den udstaae den. Marter at see paa vores
Kiærlighed.

Deucal. Vi fand ikke trænge os ind i Gudernes Raad
(han læser) denne Støtte skal blive levende, og
det vil være en Ulykke for dem begge, om de
ikke give den Liv. Ach! om Støtten og skal
blive min Rival, ja om du endog vilde opofre
mig for dens Skyld og styrte mig fra Ulyksalig-
heds høyeste Spidse i Fortvivlelsens skrekkeligste
Ufgrund, saa er dog den Forrestilling om den
mindste Ulykke, som kunde hændes dig, alt for
forstrekkelig for mig, og i den henseende vil jeg
strax gjøre den levende.

Pyrrha. Jeg seer, at dit Liv er saa vel i Fare som
mit.

Deucal. Siig . . . skal det blive et Fruentimmer eller
en Mandsperson? Fæld Dommen efter dit
Behag.

Pyrrha. Jeg siger ingen Dom af.

Deucal. Og jeg vil ikke tale et Ord.

Pyrrha. Jeg er i stor Forvirring.

Deucal. Jeg fand ikke beskrive dig min Uroelighed.

Pyrrha. Vi havde været saa smukt allene, hvorfor vil
Guderne.

Deucal. Vi ville alligevel overlade det til deres Raad,
og ved underdanig Indighed søge deres Bevaa-
genhed.

(De træde begge til Støtten med Krandsen
og see bedrøvet til hverandre.)

Pyrrha.

Pyrrha. Deucalion!

Deucal. *Pyrrha.* Støtten har dog vores Kiærlighed at takke for Livet dersom jeg ikke frygtede for dit Liv og du for mit

Pyrrha. Vi ville sætte Blomster-Kranser paa den og flygte saa hastig og saa langt bort, at den aldrig enten skal see eller finde os.

(De sætte Kransen paa, Støtten forsvinder, og Amor lader sig see i dens Sted.)

Scen. 7.

AMOR, DEUCALION, PYRRHA.

Amor. **D**! jeg har Eder, og vil aldrig forlade Jer.

P. og Deuc. O Himmel! det er Amor.

Amor. Det er mig selv, jeg vil gjøre eder Selskab. Kunde I ikke tænke, saa snart I havde seet hverandre, at jeg strax vilde være hos eder.

Deucal. Mægtige Amor!

Pyrrha. Allerkiæreste Amor!

Deucal. Du leer over Skiæbnens beslattede Raad. Din Jld vil igien gjøre Jorden levende. Ved min elskværdige *Pyrrha* maa den blive denligere og prægtigere end nogen Tid tilforn.

Amor. Jeg er meget fortrædelig, naar jeg intet har at bestille, og jeg har gjort mig en Fornøielse af at skyde alle mine Piile paa Jer.

Deu-

Deucal. Har du Amor nogen tilovers, saa skyd dem alle i mit Hierte.

Amor. Dig kand jeg ikke gjøre meere forliebt og Pyrrha heller ikke denligere end hun er. Gratier, Skiemt og Glæde, da J igien opliver mit nye Rige; Kommer, forsamlers eder, forskynder dem den Fornøyselse, som de har at vente!

D I V E R T I S S E M E N T.

AMOR synger.

J Elskende, hvit vil J klage,
 At Amor forarsager Blage,
 Lign Lysten med Besværighed.

Naar J dens Sødhed først har fundet,
 Er Smerten glemt og overbundet,
 Hvad er J uden Kiærlighed?

Jeg maatte utaalmodig blive,
 Da man mig en den Lov vil give,
 Som mig tilhør med Billighed:
 Jeg er dog den, som hver opliver,
 Som Følelse i Hiertet giver,
 Hvad er J uden Kiærlighed?

PYRRHA til AMOR.

Forgiæves søgte jeg min Lykke,
 Ved Amors Drift at undertrykke,
 O! alt for sød Besværighed!
 Jeg bær med Glæde Amors Lænke,
 Naar kun Deucalion vil tænke,
 Om dig det samme, Kiærlighed.

DEUCALION til AMOR.

Hvor ufornuftig var jeg ikke,
 Da jeg en vidste mig at skikke
 I dine Baands Lyksalighed?
 Hvo sig af dig kuns lader lede,
 For den har du en Skat tilrede,
 Som ikkun faaes ved Kiærlighed.

Et ungt Fruentimmer.

Min Grænd-Måma bestandig siger,
 Skye Amors Baand I unge Biger,
 Men om man bør, jeg det en veed,
 Med Tiden faacr jeg vet at vuede,
 Om jeg kand ald min Tid henlide,
 Og ikke kiende Kiærlighed.

En gammel Mand.

En mine Nar det kand tillade,
 At jeg dig Amor skulde hade,
 Du kiender min Hengivenhed.
 I Ungdoms, Manddoms, graae Haars Alder,
 Seer jeg man dig til Fode falder,
 Hvad est du listig Kiærlighed.

AMOR til Silfuerne.

For Eder mine Underdancer,
 Vil jeg her plante Frydens Fahner,
 Naar I kun følge mine Sied,
 Naar I kun holde mig i Qvre,
 Skal jeg altid erkientlig være,
 Og krome Eders Kiærlighed.

 vacc.

First system of musical notation, consisting of two staves. The upper staff is in treble clef with a 2/4 time signature. The lower staff is in bass clef with a 4/4 time signature. The music features a sequence of eighth and sixteenth notes with various accidentals and slurs.

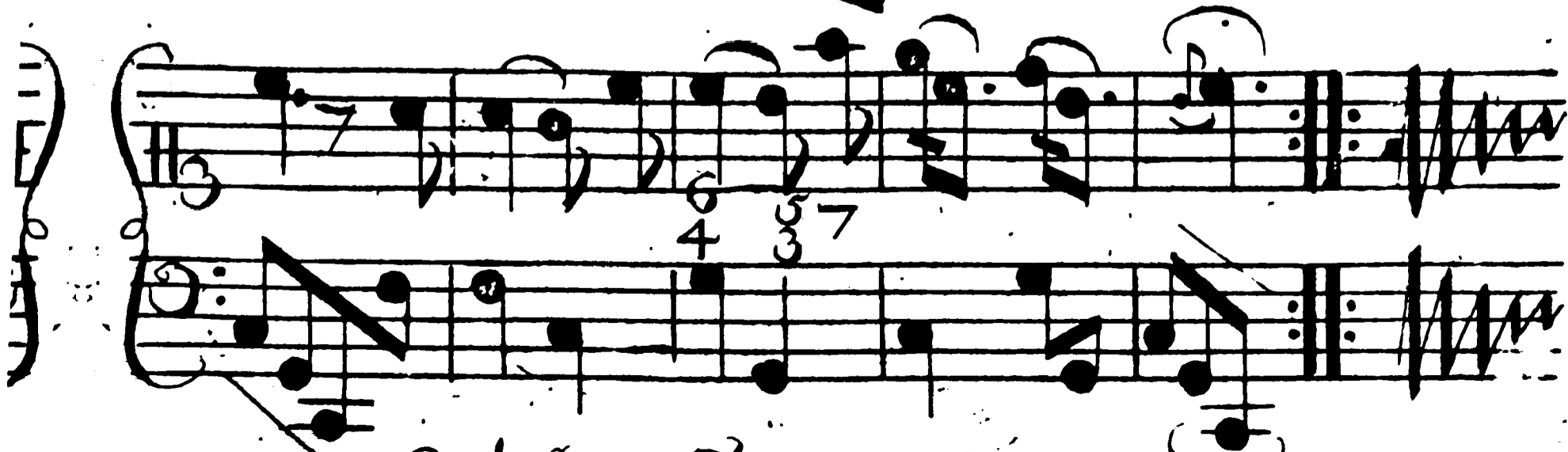
Second system of musical notation, consisting of two staves. The upper staff is in treble clef with a 2/4 time signature. The lower staff is in bass clef with a 4/4 time signature. This system includes fingerings (e.g., 3, 6, 6, 4, 6) and accidentals (sharps and naturals).

Third system of musical notation, consisting of two staves. The upper staff is in treble clef with a 3/4 time signature. The lower staff is in bass clef with a 4/4 time signature. Fingerings (4, 6) and accidentals are present.

Fourth system of musical notation, consisting of two staves. The upper staff is in treble clef with a 3/4 time signature. The lower staff is in bass clef with a 4/4 time signature. Fingerings (6, 4, 3, 7) and accidentals are present.

Fifth system of musical notation, consisting of two staves. The upper staff is in treble clef with a 3/4 time signature. The lower staff is in bass clef with a 4/4 time signature. Fingerings (4, 3, 7) and accidentals are present. The system concludes with a double bar line and a final flourish.

Carl August Thilo compos. & grav.

Foto 3529

